

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.01.2007, sp. zn. 8 Tdo 1557/2006, ECLI:CZ:NS:2007:8.TDO.1557.2006.1

Číslo: 54/2007

Právní věta: I. S ohledem na ustanovení § 1 odst. 3 zák. č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže, ve znění pozdějších předpisů, lze konat řízení proti uprchlému podle § 302 a násl. tr. ř. i v trestní věci mladistvého, neboť konání tohoto způsobu řízení není zákonem o soudnictví ve věcech mládeže vyloučeno (srov. § 64 odst. 1 citovaného zákona). II. Obhájce obviněného mladistvého může podat dovolání jen v jeho zastoupení a v jeho prospěch, tedy jménem obviněného mladistvého, nikoliv svým jménem, protože není stranou ve smyslu § 12 odst. 6 tr. ř., takže ani tento obhájce nemá samostatné dovolací právo. To platí i v řízení proti uprchlému podle § 302 a násl. tr. ř. III. V trestním řízení proti obviněnému mladistvému může samosoudce vyhotovit ve smyslu § 314d odst. 3 tr. ř. zjednodušený písemný rozsudek, který neobsahuje odůvodnění, jestliže se po vyhlášení rozsudku státní zástupce i obviněný mladistvý vzdali odvolání, nebo prohlášení o tom, že se vzdávají odvolání, učinili ve lhůtě, kterou jim samosoudce stanovil. Uvedenému postupu nebrání ani skutečnost, že takové prohlášení neučinil i obhájce obviněného mladistvého, ani skutečnost, že se osoby, které mohou podat proti rozsudku odvolání ve prospěch obviněného mladistvého (§ 247 odst. 2 tr. ř., § 72 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb. ve znění pozdějších předpisů), odvolání nevzdaly, případně že takový obviněný neprohlásil, že si nepřejde, aby tyto osoby podaly v jeho prospěch odvolání.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.01.2007

Spisová značka: 8 Tdo 1557/2006

Číslo rozhodnutí: 54

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obhájce, Řízení proti mladistvému, Řízení proti uprchlému, Zjednodušený rozsudek

Předpisy: § 265d odst. 3 poslední věta tr. ř.

§ 314d odst. 3 tr. ř.

§ 41 odst. 2 věta první tr. ř.

§ 41 odst. 4 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

B.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. [8 Tdo 1557/2006](#))

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného ml. M. S. podané za něho a v jeho prospěch obhájcem

Mgr. R. G. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, soudu pro mládež, ze dne 4. 8. 2006, sp. zn. 4 Tmo 207/2006, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Karviné - pobočka v Havířově, soudu pro mládež, pod sp. zn. 104 Tm 21/2006.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Karviné - pobočka v Havířově, soudu pro mládež, ze dne 12. 6. 2006, sp. zn. 104 Tm 21/2006, byl obviněný mladistvý M. S. uznán vinným, že „dne 1. 8. 2004 v odpoledních hodinách v O. - P., okres K., v zastavárně zastavil oproti vyplacení 1200 Kč herní konzolu Play Station SONY II s příslušenstvím, kterou si téhož dne v poledních hodinách vypůjčil od D. B., čímž mu způsobil škodu ve výši 5810 Kč“.

Takto zjištěné jednání obviněného mladistvého (dále převážně jen „mladistvý“) soud prvního stupně právně posoudil jako provinění zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák. a podle téhož ustanovení za použití § 45 odst. 1, 2, § 45a odst. 1, 2 tr. zák. a § 26 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 218/2003 Sb.“), mu uložil trestní opatření obecně prospěšných prací ve výměře 80 hodin.

V této souvislosti je třeba poznamenat, že soud prvního stupně ve věci vyhotovil zjednodušený písemný rozsudek podle § 314d odst. 3 tr. ř., neboť po jeho vyhlášení se státní zástupce a obviněný mladistvý vzdali práva odvolání (tato okolnost spolu s odkazem na citované ustanovení trestního řádu je v písemném vyhotovení rozsudku zmíněna).

Uvedený rozsudek napadl včas podaným odvoláním obhájce mladistvého Mgr. R. G. Učinil tak v přesvědčení, že je podává „využívaje svého samostatného odvolacího práva“, a vymezil je důvody, které jsou i obsahem posléze podaného dovolání.

Krajský soud v Ostravě, soud pro mládež, rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. 8. 2006 usnesením pod sp. zn. 4 Tmo 207/2006 tak, že „podle § 256 tr. ř. se odvolání obhájce obžalovaného ml. M. S. - Mgr. R. G. zamítá.“ Už z tohoto výroku je zřejmé, že jmenovanému obhájci přiznal samostatné odvolací právo. Že tak učinil nesprávně, bude ještě v dalším textu tohoto usnesení vysvětleno.

Citované usnesení odvolacího soudu ve spojení s rozsudkem soudu prvního stupně napadl obhájce mladistvého Mgr. R. G. dovoláním. Učinil tak opět v přesvědčení, že je podává „využívaje svého samostatného dovolacího práva“, a uplatnil v něm dovolací důvod obsažený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.; za vadu označil to, že soud druhého stupně zamítl podané odvolání, aniž byly splněny procesní podmínky pro takové rozhodnutí.

Dovolatel soustředil své výhrady stejně jako v odvolacím řízení vůči postupu soudu prvního stupně, vydal-li ve věci zjednodušený písemný rozsudek - ten považoval z důvodu absence odůvodnění za objektivně nepřezkoumatelný, neboť nelze zjistit, jaké skutkové a právní závěry soud na základě provedeného dokazování učinil a jakými úvahami se řídil. S poukazem na čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále převážně jen „Listina“), zakotvující právo na spravedlivý proces, trval na tom, že jako obhájce mladistvého disponoval samostatným odvolacím právem, které mohl uplatnit bez ohledu na postoj mladistvého. Z toho dovozoval, že pokud odvolání podal, soud prvního stupně nemohl přistoupit k vyhotovení zjednodušeného písemného rozsudku, neboť tak znemožnil odvolacímu soudu přezkoumat jeho skutkové a právní závěry.

Závěrem svého podání obhájce mladistvého navrhl, aby Nejvyšší soud dovoláním napadená rozhodnutí zrušil a věc přikázal soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Podané dovolání soud prvního stupně předložil ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř. Nejvyššímu státnímu zastupitelství v Brně. Jeho případné vyjádření a vyslovení souhlasu s projednáním věci v neveřejném zasedání neměl Nejvyšší soud ke dni svého rozhodnutí k dispozici.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) musel nejprve zaměřit pozornost na posouzení otázek, zda dovolání v této trestní věci je podle § 265a tr. ř. přípustné, zda bylo podáno osobou oprávněnou (§ 265d tr. ř.), v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e tr. ř.), a zda splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f tr. ř.

Zatímco nebylo pochyb o tom, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., složitější se již mohlo jevit posouzení otázky, zda bylo podáno osobou oprávněnou.

Podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. dovolání může podat obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho přímo dotýká; podle odst. 2 tohoto ustanovení tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Připomenout je třeba i poslední větu odst. 3 citovaného ustanovení, podle něhož, je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Povinnosti a práva obhájce jsou obecně vymezena i v ustanovení § 41 tr. ř. (podle odst. 2, věty první, je obhájce oprávněn mimo jiné podávat za obviněného opravné prostředky; podle odst. 4, je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může obhájce oprávnění uvedená v odstavcích 2 a 3 vykonávat též proti vůli obviněného).

Tato ustanovení je zapotřebí v dané věci bezezbytku aplikovat, přestože jde o mladistvého obviněného, neboť speciální zákonná úprava představovaná zákonem č. 218/2003 Sb. zvláštní ustanovení pro dovolání obviněných mladistvých neobsahuje a s výjimkou ustanovení § 44 o obhájci mladistvého, resp. § 72 o osobách oprávněných podat opravné prostředky, která však projednávanou problematiku neřeší, nemá žádné další ustanovení o povinnostech a právech obhájce mladistvého (podle § 1 odst. 3 citovaného zákona přitom platí, že pokud tento zákon nestanoví jinak, užije se na toho, kdo v době spáchání činu nepřekročil osmnáctý rok věku, obecných právních předpisů).

Je-li v dané věci z uvedeného důvodu nezbytné subsidiárně použít citovaná ustanovení obecného právního předpisu, pak je mimo jakoukoliv pochybnost, že obhájce obviněného mladistvého může podat dovolání jen v jeho zastoupení a v jeho prospěch, tedy jménem obviněného mladistvého, nikoliv jménem vlastním (arg. „... za něho v jeho prospěch ...“ v § 265d odst. 3, poslední věta, tr. ř., resp. „... za obviněného ...“ a „... proti vůli obviněného ...“ v § 41 odst. 2, věta první, odst. 4 tr. ř.). Jinými slovy řečeno - ani obhájce obviněného mladistvého nemá samostatné dovolací právo.

Obdobným způsobem Nejvyšší soud v nedávné době ostatně judikoval (srov. jeho usnesení ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. [3 Tdo 294/2002](#), publikované pod č. 28/2003 Sb. rozh. trest.), byť v obecnější rovině a k odvolacímu právu obhájce; první právní věta tohoto rozhodnutí totiž zní: „Obhájce podává odvolání vždy v zastoupení obviněného jako úkon obhajoby, nikoliv vlastním jménem, neboť není osobou se samostatným odvolacím právem ve smyslu ustanovení § 247 odst. 2 tr. ř.“ (podle první věty citovaného ustanovení jsou osobami se samostatným odvolacím právem, které mohou podat odvolání vlastním jménem a jen ve prospěch obviněného /srov. i rozhodnutí č. 51/1990 Sb. rozh. trest./, „příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh.“

V dané věci má zásadní význam i skutečnost, že obviněný mladistvý M. S. se narodil v roce 1989,

takže osmnácti let dosáhne teprve v roce 2007. Oprávnění obhájce obviněného mladistvého podat za něho (a v jeho prospěch) dovolání totiž trvá jen do té doby, než mladistvý dovrší osmnáctý rok věku, popř. než nabude zletilosti uzavřením manželství (§ 8 odst. 2 obč. zák.). Od okamžiku, kdy mladistvý dosáhne zletilosti (§ 8 obč. zák.), jeho obhájce toto oprávnění za něho již vykonávat nemůže (v této souvislosti lze připomenout i starší, stále však platné rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 5. 1975, sp. zn. [4 Tz 6/75](#), publikované pod č. 7/1976 Sb. rozh. trest.).

V zájmu úplnosti je vhodné poznamenat, že nesprávný právní názor obhájce obviněného mladistvého o jeho samostatném odvolacím a posléze i dovolacím právu (pokud jde o jím podané odvolání neodůvodněně akceptovaný odvolacím soudem) byl zřejmě ovlivněn dvěma usneseními soudů druhého stupně publikovanými v časopise Soudní rozhledy č. 2/1995, str. 35 a č. 3/1997, str. 74. Nejvyšší soud z důvodů výše vyložených se s názory tam rozvedenými neztotožňuje a naopak má stejné pochybnosti, jež o správnosti prvního z uvedených rozhodnutí vyslovili autoři Komentáře k trestnímu řádu (srov. Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. I. díl. 5. vydání. Praha : C. H. Beck 2005. 1027 s., poznámka 1 pod čarou).

Z výše uvedených důvodů je tedy zřejmé, že obhájce obviněného mladistvého nemohl podat dovolání proti rozsudku soudu prvního stupně svým vlastním jménem, resp. „využívaje svého samostatného dovolacího práva“ (pokud by Nejvyšší soud takovému názoru obhájce přisvědčil, musel by postupovat podle § 265i odst. 1 písm. c/ tr. ř. a odmítnout jím dovolání jako podané osobou neoprávněnou“). Nejvyšší soud naopak dospěl k závěru, že jde o dovolání obviněného mladistvého M. S. podané za něho a v jeho prospěch obhájcem Mgr. R. G., tedy o dovolání podané osobou oprávněnou ve smyslu § 265d odst. 1 písm. b), odst. 3 tr. ř.

Po tomto závěru Nejvyšší soud musel dále posoudit otázku, zda dovolací důvod uplatněný dovolatelem v jeho mimořádném opravném prostředku lze považovat za důvod uvedený v ustanovení § 265b tr. ř., jehož existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem.

K tomu je nejprve třeba upozornit na vymezení obsahu dovolání v ustanovení § 265f odst. 1, 2 tr. ř. a zejména v ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř., z něhož vyplývá, že z hlediska § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. nepostačuje pouhé formální uvedení některého z důvodů vymezených v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. odkazem na toto zákonné ustanovení, ale tento důvod musí být také skutečně v podaném dovolání tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v napadeném rozhodnutí.

Pokud jde o důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., lze dovolání podat, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

V posuzované věci je patrné, že k zamítnutí ani odmítnutí odvolání obhájce mladistvého nedošlo z procesních důvodů, tj. podle § 253 odst. 1 tr. ř., resp. podle § 253 odst. 3 tr. ř., a proto se na daný případ nevztahuje ta část ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., která je vyjádřena dikcí „bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku ..., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí.“

Odvolání obhájce mladistvého bylo naopak zamítnuto (z důvodů shora vyložených nesprávně, neboť mělo být zamítnuto odvolání samotného obviněného mladistvého) poté, co odvolací soud na jeho podkladě meritorně přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně. Dovolání je v tomto případě možné podat, jen byl-li v řízení napadenému rozhodnutí předcházejícím dán důvod dovolání

uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

Je třeba uvést, že ač dovolatel v souladu s touto podmínkou nepostupoval a na žádný z důvodů dovolání, tak jak jsou vymezeny v citovaném ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., ve svém mimořádném opravném prostředku přímo neodkázal, Nejvyšší soud přesto zkoumal, zda jeho dovolací námitky některému z důvodů dovolání taxativně vyjmenovaných v uvedeném zákonném ustanovení přece jen obsahově neodpovídají. Shledal však, že uplatněné výhrady pod žádný ze zákonných důvodů dovolání podle § 265b tr. ř. podřadit nelze.

Dovolací argumentace mladistvého byla soustředěna v námitku, že soud prvního stupně vyhotovil zjednodušený písemný rozsudek podle § 314d odst. 3 tr. ř., třebaže v posuzovaném případě nebyly pro takový postup naplněny veškeré zákonné předpoklady, a nápravu nezjednal následně ani odvolací soud; měl za to, že tímto postupem soudů bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 odst. 1 Listiny.

Se zřetelem na takto vytýkané vady je evidentní, že dovolatel uplatnil pouze námitky ryze procesního charakteru, jež jsou ovšem z hlediska dovolacího řízení zcela irelevantní, neboť obsahově stojí mimo rámec všech důvodů dovolání taxativně vyjmenovaných v ustanovení § 265b odst. 1, 2 tr. ř. (v úvahu nepřipadá ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., neboť dovolatel nenamítl absenci některého z výroků napadených rozhodnutí, ale brojil výhradně proti absenci odůvodnění odsuzujícího rozsudku).

Protože obviněný neoznačil žádnou vadu, která by odpovídala některému z dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř., neexistuje ani zákonná povinnost Nejvyššího soudu dovolání přezkoumat (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 651/2002).

Pouze v zájmu úplnosti a instruktivnosti rozhodnutí je nutno poznamenat, že vyhotovil-li soud prvního stupně v posuzované trestní věci zjednodušený písemný rozsudek, jednalo se o postup, který je v naprostém souladu s ustanovením § 314d odst. 3 tr. ř.

Také toto ustanovení je třeba v dané věci aplikovat, přestože jde o mladistvého obviněného. Ani v tomto případě totiž speciální zákonná úprava (zákon č. 218/2003 Sb.) neobsahuje zvláštní ustanovení pro postup samosoudce při vyhotovení zjednodušeného písemného rozsudku; proto je nutné subsidiárně použít citované ustanovení obecného právního předpisu (srov. § 1 odst. 3 citovaného zákona).

Podle § 314d odst. 3 tr. ř. platí, že jestliže se po vyhlášení rozsudku státní zástupce i obviněný vzdali odvolání nebo prohlášení o tom, že se vzdávají odvolání, učinili ve lhůtě, kterou jim samosoudce stanovil, může samosoudce vyhotovit zjednodušený písemný rozsudek, který neobsahuje odůvodnění.

A právě o takovou situaci se v této trestní věci jednalo, neboť z protokolu o hlavním líčení vyplývá, že po vyhlášení rozsudku, vysvětlení jeho významu a poučení o opravných prostředcích se mladistvý, jeho otec jakožto zákonný zástupce a státní zástupce výslovně vzdali práva odvolání (přítomný obhájce mladistvého prohlásil, že si „ponechává lhůtu“).

Trestní řád ve shora citovaném (ani jiném) ustanovení nevyžaduje, aby se pro účely možnosti vyhotovení zjednodušeného písemného rozsudku musel vzdát práva odvolání i obhájce obviněného (v dané věci mladistvého). Stejně tak nevyžaduje, aby se pro takovou možnost vzdaly práva odvolání i osoby, které mohou podat proti rozsudku odvolání ve prospěch obviněného mladistvého (§ 247 odst. 2 tr. ř., § 72 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb.), případně aby takový obviněný prohlásil, že si nepřeje, aby tyto osoby podaly odvolání v jeho prospěch.

Na druhé straně trestní řád nevylučuje, aby proti zjednodušenému písemnému rozsudku podaly

odvolání jiné oprávněné osoby než obviněný a státní zástupce. Jestliže takové osoby (případně jen některá z nich) takové odvolání podají, nemůže být vyhotovení zjednodušeného písemného rozsudku překážkou přezkoumání rozsudku v odvolacím řízení. Odvolací soud musí v takovém případě vycházet při přezkoumání důvodnosti odvolání z důkazů obsažených ve spise (to ostatně musí učinit vždy, přezkoumává-li rozsudek a řízení mu předcházející podle § 254 odst. 1 až 4 tr. ř.).

Tento závěr, obsažený i v dřívější judikatuře (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSR z 9. 9. 1983, sp. zn. [1 Tz 36/83](#), publikované pod č. 34/1984 Sb. rozh. trest.), má platnost i v současné době. Je tomu tak tím spíše, že podle současné právní úpravy a převažující soudní praxe je o hlavním líčení nejen sepsán protokol (§ 55, § 56, § 57 tr. ř.), ale jeho průběh je zachycen i na zvukový záznam (§ 55a tr. ř., § 55b tr. ř.). Tak tomu bylo i v dané věci (technický nosič záznamu je součástí spisu, uložen pod položkou č. 879/2006), takže odvolací soud (ale případně i obhájce mladistvého) měl možnost seznámit se i s důvody, které vedly soud prvního stupně k vyhlášení odsuzujícího rozsudku, pouhým přehráním tohoto zvukového záznamu.

Z uvedených důvodů nelze dovolateli přisvědčit ani v jeho tvrzení o porušení práva mladistvého na spravedlivý proces, tak jak je zakotveno v čl. 36 odst. 1 Listiny. Toto právo totiž nelze vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obhájce mladistvého, resp. samotného mladistvého. Uvedeným základním právem je toliko zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. [II. ÚS 681/04](#)). Tyto předpoklady přitom byly v posuzované věci naplněny.

Zbývá proto uzavřít, že také v trestním řízení proti obviněnému mladistvému může samosoudce vyhotovit ve smyslu § 314d odst. 3 tr. ř. zjednodušený písemný rozsudek, který neobsahuje odůvodnění, jestliže se po vyhlášení rozsudku státní zástupce i obviněný mladistvý vzdali odvolání nebo prohlášení o tom, že se vzdávají odvolání, učinili ve lhůtě, kterou jim samosoudce stanovil. Uvedenému postupu nebrání ani skutečnost, že takové prohlášení neučinil i obhájce obviněného mladistvého, ani skutečnost, že se osoby, které mohou podat proti rozsudku odvolání ve prospěch obviněného mladistvého (§ 247 odst. 2 tr. ř., § 72 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb.), odvolání nevzdaly, případně že takový obviněný neprohlásil, že si nepřejde, aby tyto osoby podaly v jeho prospěch odvolání.

Z těchto jen stručně uvedených důvodů (§ 265i odst. 2 tr. ř.) Nejvyšší soud podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl, aniž postupoval podle § 265i odst. 3 tr. ř. a přezkoumával napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející. Přitom je nutné uvést, že takový aplikační postup nezasáhl do základních práv mladistvého, a není proto ani v rozporu s nálezy Ústavního soudu sp. zn. [I. ÚS 180/03](#) a [I. ÚS 55/04](#), v nichž tento soud vyslovil výhrady k extenzivnímu výkladu § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. ze strany Nejvyššího soudu.

Své rozhodnutí Nejvyšší soud učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.